

Het Boek Daniël - Nummer Achtendertig

Het onthullen van de juwelen: William Millers profetische droom en het herstel van de waarheid

Jeff Pippenger

2024-01-02

In Millers droom werd hem door een onzichtbare hand een kistje gezonden. In zijn droom werd hem te verstaan gegeven dat de afmetingen van het kistje „zes in het vierkant” bij „tien duim” waren. Tien vermenigvuldigd met zes in het vierkant is gelijk aan driehonderdzesentwintig, wat de dagen in een profetisch jaar voorstelt. Miller ontving een kistje dat de boodschap bevatte die hij moest verkondigen, en de boodschap die hij moest verkondigen was gegrond op het beginsel dat een dag in de Bijbelse profetie een jaar voorstelt. Het kistje was de Bijbel, en voor Miller moest de Bijbel worden gezien in de dimensie van het „dag-voor-een-jaar”-beginsel van de Bijbelse profetie.

“In samenhang met het Woord van God is er een sleutel die het kostbare kistje opent, tot onze voldoening en blijdschap. Ik voel mij dankbaar voor iedere lichtstraal. In de toekomst zullen ervaringen die ons nu zeer raadselachtig zijn, worden verklaard. Sommige ervaringen zullen wij misschien nooit ten volle begrijpen voordat dit sterfelijke onsterfelijke zal aandoen.”
Manuscript Releases, volume 17, 261.

Er was in Millers droom een „sleutel” aan de kist bevestigd, die de methodologie vertegenwoordigde waarvan Miller ertoe werd gebracht zich te bedienen.

“Zij die betrokken zijn bij de verkondiging van de boodschap van de derde engel, onderzoeken de Schriften volgens hetzelfde plan dat Vader Miller aannam. In het kleine boek getiteld Views of the Prophecies and Prophetic Chronology geeft Vader Miller de volgende eenvoudige maar verstandige en belangrijke regels voor Bijbelstudie en uitleg:—

„[Regels één tot en met vijf geciteerd.]”

“Het bovenstaande vormt een gedeelte van deze regels; en in onze studie van de Bijbel zullen wij er allen goed aan doen acht te slaan op de uiteengezette beginselen.” Review and Herald, 25 november 1884.

Toen Miller de kist opende, vond hij „allerlei soorten en maten van juwelen, diamanten, kostbare stenen en gouden en zilveren munten van elke afmeting en waarde, schoon gerangschikt op hun onderscheiden plaatsen in de kist; en aldus gerangschikt weerkaatsten zij een licht en heerlijkheid die alleen door de zon werden geëvenaard.” Miller ontdekte de juwelen van waarheden die de fundamentele waarheden van het adventisme vormen. De waarheden die hij vond, waren „gerangschikt” in volmaakte orde en weerkaatsten het licht van de zon.

Miller plaatste vervolgens de waarheden „op een middentafel” en riep allen op te „komen en zien”. „Kom en zie” is een symbool ontleend aan de opening van de zegels in het boek Openbaring, en Miller vertegenwoordigt de wijzen die de boodschap van Daniël verstaan, welke in 1798 werd

ontzegeld. De waarheden die Miller op de tafel plaatste, waren de ontzegelde waarheden uit het boek Daniël, die door de Leeuw uit de stam van Juda waren ontzegeld, en zij dienden om het geslacht te beproeven dat leefde toen zij werden ontzegeld. Om deze reden riepen de vier dieren van Openbaring, die met de eerste vier zegels verbonden zijn, evenals Miller, die generatie op te „komen en zien”.

En ik zag, toen het Lam een van de zegels opende, en ik hoorde als het ware een geluid van donder, een van de vier dieren zeggen: Kom en zie. En ik zag, en zie, een wit paard; en hij die daarop zat, had een boog; en hem werd een kroon gegeven; en hij trok uit, overwinnende en om te overwinnen. En toen Hij het tweede zegel had geopend, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom en zie. En er ging een ander paard uit, dat rood was; en aan hem die daarop zat, werd macht gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, opdat zij elkaar zouden doden; en hem werd een groot zwaard gegeven. En toen Hij het derde zegel had geopend, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom en zie. En ik zag, en zie, een zwart paard; en hij die daarop zat, had een weegschaal in zijn hand. En ik hoorde een stem te midden van de vier dieren zeggen: Een maat tarwe voor een penning, en drie maten gerst voor een penning; en beschadig de olie en de wijn niet. En toen Hij het vierde zegel had geopend, hoorde ik de stem van het vierde dier zeggen: Kom en zie. En ik keek, en zie, een vaal paard; en de naam van hem die daarop zat, was Dood, en de hel volgde hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel van de aarde, om te doden met het zwaard, en met honger, en met de dood, en door de wilde dieren van de aarde. Openbaring 6:1–8.

Het was Christus, voorgesteld als de Leeuw uit de stam van Juda, die in het boek Openbaring het met zeven zegels verzegelde boek opende, en het was de Leeuw uit de stam van Juda die de juwelen ontsloot die Miller op de tafel had gelegd, en vervolgens allen opriep: „Komt en ziet.”

De waarheden die hij ontdekte, werden aanschouwelijk uitgebeeld op de pionierskaart van 1843, waarvan Zuster White zei dat zij geleid was door de hand van de Heere, dezelfde onzichtbare hand die Miller de kist vol juwelen had gebracht. De driehonderd kaarten die in 1842 werden vervaardigd, waren een vervulling van Habakuks bevel om het gezicht op te schrijven en het duidelijk te maken op tafelen. Millers tafel in het midden van zijn kamer stelde de driehonderd kaarten (tafelen) voor die de Milleritische boodschappers in 1842 en 1843 naar de wereld brachten. Die kaart vormde, samen met de pionierskaart van 1850, de „tafelen” van Habakuk hoofdstuk twee.

„Het was het eensgezinde getuigenis van de predikers en bladen van de Tweede Advent, toen zij op ‘het oorspronkelijke geloof’ stonden, dat de publicatie van de kaart een vervulling was van Habakuk 2:2, 3. Indien de kaart een onderwerp van profetie was (en zij die dit ontkennen, verlaten het oorspronkelijke geloof), dan volgt daaruit dat 457 v.Chr. het jaar was van waaraf de 2300 dagen moesten worden gerekend. Het was noodzakelijk dat 1843 de eerst gepubliceerde tijd zou zijn, opdat ‘het gezicht’ zou ‘vertoeven’, of dat er een vertoeftijd zou zijn, waarin de schare der maagden zou sluimeren en slapen over het grote onderwerp van de tijd, vlak voordat zij zouden worden opgewekt door de Middernachtsroep.” James White, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume 1, Number 2.

De mensen die begonnen te reageren op de boodschap (juwelen) die daarna op Habakuks tafel werd voorgesteld, waren aanvankelijk met weinigen, maar met de bevestiging van het dag-voor-een-jaarbeginsel op 11 augustus 1840 nam het volk “toe tot een menigte.”

„Op de juist aangegeven tijd aanvaardde Turkije, door bemiddeling van zijn gezanten, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa, en plaatste zich aldus onder de heerschappij van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, werden velen overtuigd van de juistheid van de beginselen van de profetische uitlegging die door Miller en zijn medewerkers waren aanvaard, en aan de adventbeweging werd een wonderlijke stootkracht verleend. Geleerde en vooraanstaande mannen verenigden zich met Miller, zowel in het prediken als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Toen begon de menigte de juwelen te verontrusten. Op dat punt zal Miller de verstrooiing van de juwelen aanwijzen. Het woord „verstrooien” is een van de voornaamste symbolen van Leviticus zesentwintig inzake de „zeven tijden”, en Miller gebruikt een of andere vorm van het woord „verstrooien” tienmaal in de beschrijving van zijn droom. „Tien” is het symbool van een beproeving en markeert het juiste begrip van de symbolische betekenis van Millers „verstrooide” juwelen als een profetische beproeving voor hen over wie de einden der wereld gekomen zijn.

De verwerping van het juweel van de „zeven tijden” was het eerste juweel dat door het Laodiceaanse adventisme terzijde werd gelegd, toen zij in 1863 de beproeving van Mozes’ „verstrooiing”, die door Elia (Miller) was gebracht, niet doorstonden. Vanaf dat moment zouden de juwelen in toenemende mate verstrooid worden, vermengd met vervalsingen en uiteindelijk geheel bedekt raken. Het bedekken van de kostbare juwelen zou uiteindelijk een punt bereiken waarop het kistje (de Bijbel) vernietigd zou worden.

In Millers droom bestaat er een duidelijke onderscheiding tussen de eerste „zeven tijden” waarin Miller het woord „verstrooien” gebruikt, en de laatste drie keren dat hij het woord bezigt. Nadat hij „verstrooien” „zeven maal” heeft genoemd, „werd hij geheel ontmoedigd en terneergeslagen, en ging zitten en weende.”

Voordat Christus, voorgesteld als de Leeuw uit de stam van Juda, zijn werk begon om in het boek Openbaring het boek te ontzegelen dat met zeven zegels verzegeld was, weende Johannes. Johannes en Miller weenden beiden toen zij begrepen dat de schatkist (Gods Woord) bedolven was onder nagemaakte juwelen.

En ik zag in de rechterhand van Hem die op de troon zat een boek, van binnen en van achteren beschreven, verzegeld met zeven zegels. En ik zag een sterke engel, die met luide stem uitriep: Wie is waardig het boek te openen en zijn zegels te verbreken? En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch het inzien. En ik weende zeer, omdat niemand waardig bevonden werd het boek te openen en te lezen, noch het in te zien. En een van de ouderlingen zei tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel van David, heeft overwonnen om het boek te openen en zijn zeven zegels te verbreken.

Openbaring 5:1-5.

Toen de steeds verdergaande verwerping van de juwelen die Miller ontdekte en aan de wereld presenteerde, het punt bereikte waarop de Bijbel (het kistje) werd vernietigd, weende Miller.

„Toen zag ik dat zij onder de echte juwelen en munten een ontelbare hoeveelheid onechte juwelen en valse munten hadden verstrooid. Ik was ten zeerste verontwaardigd over hun laaghartige handelwijze en ondankbaarheid, en berispte en verweet hun dit; maar hoe meer ik hen berispte, des te meer verspreidden zij de onechte juwelen en de valse munten onder de echte.

„Toen werd ik geërgerd in mijn lichamelijke ziel en begon ik lichamelijke kracht te gebruiken om hen de kamer uit te drijven; maar terwijl ik er één naar buiten dreef, kwamen er drie anderen binnen, en zij brachten vuil en schaafsel en zand en allerlei afval mee, totdat zij alle echte juwelen, diamanten en munten bedekten, zodat deze geheel aan het oog werden onttrokken. Zij scheurden ook mijn kistje in stukken en verspreidden het tussen het afval. Ik meende dat geen mens acht sloeg op mijn droefheid of mijn toorn. Ik raakte geheel ontmoedigd en terneergeslagen, ging zitten en weende.”

Op dit punt in zijn droom is het woord „verstrooien” „zevenmaal” gebruikt. De laatste drie voorkomens onderscheiden zich van de eerste zeven en plaatsen aldus een profetisch merkteken op de zeven verstrooiingen als symbool van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Millers tweede droom identificeert, evenals Nebukadnezars tweede droom, symbolisch de „zeven tijden”.

Evenals bij Johannes in Openbaring, hoofdstuk vijf, opende de vuilnisborstelman (de Leeuw uit de stam van Juda), toen Miller weende, vervolgens „een deur” en trad de kamer binnen. De visuele voorstelling van de Vader die het boek vasthoudt dat met zeven zegels verzegeld was, dat niemand kon openen en dat Johannes had doen wenen, begon in vers één van hoofdstuk vier.

Hierna zag ik, en zie, er was een deur geopend in de hemel; en de eerste stem die ik gehoord had, was als van een bazuin, die met mij sprak en zei: Kom hierheen omhoog, en Ik zal u tonen wat hierna geschieden moet. Openbaring 4:1.

Miller weende en zag een deur geopend. „Terwijl ik aldus weende en treurde om mijn grote verlies en verantwoordelijkheid, herinnerde ik mij God, en bad ik vurig dat Hij mij hulp zou zenden. Onmiddellijk ging de deur open, en een man kwam de kamer binnen, waarop alle mensen haar verlieten; en hij, met een stofborstel in zijn hand, opende de vensters en begon het stof en afval uit de kamer weg te borstelen.” De Leeuw uit de stam van Juda en de man met de stofborstel verschenen bij de opening van een deur, toen Johannes en Miller weenden. De opening van een deur is een symbool van een bedelingsverandering.

Met Miller weende hij en werd een deur geopend, maar hij bad ook. „Ik raakte geheel ontmoedigd en terneergeslagen, en ging zitten en weende. Terwijl ik aldus weende en treurde over mijn grote verlies en verantwoordelijkheid, dacht ik aan God en bad vurig dat Hij mij hulp zou zenden. Onmiddellijk ging de deur open en kwam een man de kamer binnen, waarop alle mensen haar verlieten; en hij, met een stofborstel in zijn hand, opende de ramen en begon het stof en vuilnis uit

de kamer weg te borstelen.”

Het gebed dat een merkteken is in de geschiedenis van de laatste dagen, is het gebed dat wordt gekenmerkt door Daniël en de drie waardigen in hoofdstuk twee, en ook door Daniël in hoofdstuk negen. Het is het gebed van Leviticus zesentwintig van de „zeven tijden”, dat de twee getuigen van Openbaring elf behoren te bidden wanneer zij beseffen dat zij verstrooid waren. De twee getuigen moeten herhalen wat Daniël in hoofdstuk negen had gedaan, toen hij erkende dat hij „verstrooid” was ter vervulling van de vloek van Mozes. De twee getuigen moeten herhalen wat Miller in zijn droom uitbeelde toen hij het punt bereikte waarop zijn juwelen „zeven tijden” lang verstrooid waren geweest.

Wanneer dat gebed gemerkt wordt, wordt een deur geopend, de man met de vuilborstel verschijnt, en de kamer is leeg. De goddeloze menigte was verdwenen, en een nieuwe bedeling was aangebroken. Toen opende de Leeuw uit de stam van Juda, wiens wan in Zijn hand is, „de vensters en begon het vuil en afval uit de kamer weg te vegen”; en toen „hij het vuil en afval, de valse juwelen en het valse geld wegveegde, rezen zij allen op en gingen als een wolk door het venster naar buiten, en de wind voerde hen weg.”

De open vensters markeren eveneens een scheiding, want zoals het puin door het venster naar buiten wordt gedragen, zo hebben degenen die het gebod hebben vervuld dat in Maleachi te vinden is, waarin de “priesters” van de laatste dagen wordt opgedragen: “Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis, en beproeft Mij toch daardoor, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik voor u niet de vensters des hemels zal openen en zegen over u uitgieten, zodat er niet genoeg plaats zal zijn om die te ontvangen.” De open deur en de open vensters vertegenwoordigen een verandering in bedeling, die vervuld wordt op het ogenblik dat de goddeloze priesters worden verwijderd en de rechtvaardige priesters worden gezegend.

Wanneer de man met de vuilborstel begint zijn vloer te zuiveren, sluit Miller een ogenblik zijn ogen. „Te midden van de drukte sloot ik een ogenblik mijn ogen; toen ik ze opende, was al het afval verdwenen. De kostbare juwelen, de diamanten, de gouden en zilveren munten lagen in overvloed verspreid door de hele kamer.” Het kostbare en het verachtelijke waren toen volledig van elkaar gescheiden.

De grotere kist werd vervolgens op de tafel geplaatst, en de verspreide juwelen werden erin geworpen. “Daarop plaatste hij een kist op de tafel, veel groter en mooier dan de vorige, en hij raapte de juwelen, de diamanten, de munten met handenvol bijeen en wierp ze in de kist, totdat er niet één was overgebleven, hoewel sommige van de diamanten niet groter waren dan de punt van een speld.” Millers fundamentele waarheden werden toen samengebracht, niet alleen met de Bijbel, maar ook met de Geest der Profetie, en die waarheden waren mooier en stralender dan zij oorspronkelijk waren.

Wanneer wij het gezicht van de rivier de Ulai beoordelen in het licht van de boodschap die in 1798 werd ontzegeld, dient te worden verstaan dat sommige van die waarheden begrensd waren door het denkkader dat aan Miller werd gegeven. Ook mag worden verwacht dat sommige van die waarheden daarom groter en heerlijker zullen zijn, ook al zouden sommige ervan gering of van

ondergeschikt belang kunnen schijnen.

Wanneer de waarheden worden hersteld, worden zij in een grotere kist gelegd; vervolgens wordt de oproep opnieuw gedaan, niet door Miller, maar door Christus, (die de dirt brush man is, die de Leeuw uit de stam van Juda is) om: „kom en zie.” Dit duidt erop dat er zojuist een ontzegeling heeft plaatsgevonden, en de laatste ontzegeling is de Openbaring van Jezus Christus die plaatsvindt vlak voordat de genadetijd wordt gesloten, of zoals Zuster White aanduidt, wanneer de dirt brush man is binnengegaan.

„Ik keek in de kist, maar mijn ogen werden verblind door het gezicht. Zij glansden met tienmaal hun vroegere heerlijkheid. Ik dacht dat zij in het zand waren geschuurd door de voeten van die goddeloze personen die ze hadden verstrooid en in het stof vertrapt. Zij waren in de kist in prachtige orde gerangschikt, ieder op zijn plaats, zonder enig zichtbaar spoor van de arbeid van de man die ze erin had geworpen. Ik riep het uit van louter vreugde, en die uitroep deed mij ontwaken.” Early Writings, 83.

De talmende tijd en de eerste teleurstelling braken aan op 18 juli 2020, en sinds juli 2023 heeft de Leeuw uit de stam van Juda de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus ontzegeld. Die ontzegeling omvat het boek Daniël, en wij zullen onze beschouwing van Millers droom in het volgende artikel voltooien.

Het werk van de man met de vuilborstel wordt uitgevoerd in samenwerking met de „wijze priesters”, en het werk van die „priesters”, die de twee getuigen van Openbaring hoofdstuk elf zijn, en die de opgewekte dorre beenderen van Ezechiël hoofdstuk zevenendertig zijn, wordt ook door andere lijnen van Gods Woord voorgesteld. Wij zullen enkele van die lijnen gebruiken als tweede getuigen voor hetgeen wij hebben vastgesteld met betrekking tot William Millers tweede droom.

„De Schriften zijn ons gegeven tot ons nut, opdat wij onderwezen zouden worden in de gerechtigheid. Kostbare stralen van licht zijn verduisterd door de wolken van dwaling, maar Christus is bereid de nevelen van dwaling en bijgeloof weg te vagen en ons de heerlijkheid van de glans des Vaders te openbaren, zodat wij zullen zeggen zoals de discipelen zeiden: ‘Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij onderweg met ons sprak?’” Publishing Ministry, 68.